

SCÈNES SCHIETEN

Ooit droomde ik ervan om archeoloog te worden. Ik hield van het idee om door Egyptische modder te graven, maar mijn leven nam een andere weg. Toen ik in de filmproductie werkte, schokten de geluiden van wapens me elke keer tijdens opnames, ook al gebruiken we nooit echte kogels. Toch moest ik mijn oren trainen om niet te worden getriggerd door het geluid van geweren.

Mijn familie en ik woonden vroeger in de buurt van de koffieplantages in Colombia. Mijn moeder was arts en mijn vader was een van de grootste koffieplanters. Mijn vader en ik werden graag samen wakker om naar de zonsopgang te kijken, terwijl we ons eerste kopje van de dag dronken. Mijn naam is Johanna Aguillón. Ik ben een journalist, vijfenvijftig jaar oud, moeder van twee zonen, vrouw, onafhankelijk.

Nadat de koffieproductie was overgedragen aan de Nationale Coöperatie van koffie werd mijn vader bedreigd, omdat hij weigerde de overheidsquota te betalen. Mijn ouders besloten daarom om naar Bogota te verhuizen. Ik was toen zeven jaar oud. Mijn broers en ik gingen naar een speciale school met beveiliging, omdat openbare scholen niet veilig waren en mijn vader beter onderwijs voor ons wilde. Op zestienjarige leeftijd werd mijn vader voor mijn ogen neergeschoten. Ze trokken mijn haar naar achteren om ervoor te zorgen dat ik het kon zien.

De dood van mijn vader was erg moeilijk voor mij. Ik had een hechte band met hem. Het veranderde alles. Mijn moeder moest twee keer zoveel werken als voorheen in het ziekenhuis. In zekere zin nam ik de verantwoordelijkheid op me om voor mijn zus en oudere broers te zorgen. Maar toen werden ook mijn oudere broers vermoord door de overheid.

Je ziet je vader en broers sterven en denkt: iemand moet voor de familie zorgen. En ik deed het. Vervolgens verloor ik mijn eerste echtgenoot toen onze zoon acht jaar oud was. Beide vliegtuigmotoren waren beschadigd toen hij vluchtte. Er was met motoren gesjoemeld. De regering heeft nooit de verantwoordelijkheid genomen voor een van de moorden; ze zeiden dat het een ongeluk, op een ongeluk, op een ongeluk was.

Ik heb mijn angst voor gewerschoten moeten overwinnen. Ik beschouw mezelf soms als zwak, maar als ik denk aan alle dingen die ik heb meegemaakt, weet ik: nee, ik ben niet zwak, mijn karakter is zacht. Dat is niet hetzelfde. Mijn moeder leerde me over kracht. Ik wil niet gevangen blijven in angst. Ik heb geleerd om me te concentreren op mijn innerlijke kracht, en alles onder ogen te zien hoe het komt.

We willen niet geregeerd worden door de wereld, door de situaties waarin we onszelf bevinden. En ik heb geleerd, het is vandaag, want morgen is te laat. Ze vertrokken allemaal toen ik ze nog iets te zeggen had. We hebben de neiging om alles als vanzelfsprekend te beschouwen: leven, liefde, vriendschap, werk. Maar we moeten nu dankbaar zijn.

Johanna Aguillón,
Journaliste & filmmaker